

JANA HOCHMANNOVÁ

Italská kavárna

Román o krizi středního věku

JANA HOCHMANNOVÁ

Italská kavárna

(Věnováno dceři Silvii)

2015

Veškerá práva vyhrazena.

Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky šířena
bez předchozího písemného souhlasu majitele práv.

Text © Jana Hochmannová, 2014

Sazba: Dušan Žárský

Tisk: X-media servis s.r.o.

Vydání první v elektronické verzi

Vydal Dušan Žárský – ŽÁR, www.zar.cz

v březnu 2015

ISBN 978-80-86725-52-9

1

Přípravy na večírek

Oslava narozenin mé kamarádky Sandry je dnes večer v pět. Mám tedy ještě celých pět hodin času na to, abych se dala do gala.

Musím vypadat dobře, některé kamarádky z gymplu už jsem neviděla celý rok! S několika se naštěstí vídám dost často, protože chodí na kávičku do mé Italské kavárny.

Yvona zase vytáhne ten svůj foťák a bude dělat momentky. Musím být oblečená tak, abych vypadala štíhle (což bude umění), a musím být zajímavě načesaná a namaľovaná (účes dělá hodně).

To není zrovna skromné přání. Ke kadeřnici to už dneska rozhodně nestihnu. Musím si účes vytvořit sama. Tak honem!

Bod číslo jedna: Umýt si vlasy!

Tak rychle pod sprchu!

Šampon, kondicionér a pak fén. Fén? Kam jsem ho jenom uložila? Vylézám s umytou mokrou hlavou z koupelny a dávám se do hledání. Víím, že je velmi užitečné ukládat si věci pokaždé na stejné místo, ale bohužel to není moje silná stránka.

No tak, kam jsem ho jenom mohla dát? Ve skříni, v koupelně, ani na chodbě není. V obývacím pokoji taky ne. Pobíhám jen tak s ručníkem okolo krku po bytě a z vlasů mi kape voda.

Ode dveří se ozval zvonek. No to je dobré, zrovna teď, když jsem úplně nahá, k nám jde někdo na návštěvu! Pes naší sousedky se může zbláznit. Čím déle zvonek zvoní, tím více její dobrman štěká, jako by nás chtěli vykrást. Ne, teď má smůlu i prezident. Jsem nahá a otevřít nejdu nikomu. Prostě pro nikoho nejsem doma. Určitě to bude zase domovník s nějakými účty. To počká do zítřka.

„Pošta!“ klepe mi poštačka na dveře a já nevím, co udělat dříve. Nejraději bych vážně nikomu neotevřela, ale co když mi někdo posílá peníze? Nebo nějaké důležité oznámení, že jsem se třeba stala majitelkou nemovitosti?

Uklidňuje mě známý hlas. „Nebojte se, otevřete, paní Wagnerová, to jsem já, vaše poštačka.“ Otočím se od dveří, seberu rychle z koupelny župan, hodím si ho na sebe a odemykám vstupní dveře. Vlasy vypadají jako vrabčí hnízdo. Poštačka se mě evidentně lekla a ustoupila o krok zpět.

„Dobrý den paní Evičko, nesu doporučený dopis pro vaši dceru Silvii. Mohu vám ho předat?“

„Ano, jistě.“ Podepisuji doklad o převzetí a z hlavy mně kape voda. Poštačka se rozpačité usmívá a ptá se mě: „Jakpak se máte a jak se daří dcerkám?“ Chce se se mnou stále o něčem vybavovat, vzpomíná na to, jak moje holky rychle odrostly a jak je vídávala jezdit okolo domu ještě na koložbě. Je to dojemné, i já si občas postesknu, jak rychle mi Iva i Silvie vyrostly před očima a najednou žijí svůj život, ve kterém já už bohužel nejsem.

Je mi zima, z chodby táhne průvan. Chci se s ní už co nejrychleji rozloučit a začít pracovat na svém účesu, ale poštačka se stále vyptává. A tak jí odpovídám:

„Jedna bydlí v Praze a druhá v Londýně, to přece víte. Iva je vdaná a pracuje v bance, Silvinka se odstěhovala za práci do Prahy, dělá teď asistentku na univerzitě. Občas mi zatelefonují, ale novinky sdělují spíše kamarádkám na Facebooku. To víte, já jsem jenom jejich matka...“ Pokrčím rameny a připadám si teď trochu méněcenná, opuštěná a úplně nahá (přestože jsem v županu).

Uvědomuji si, že jsem založena někde v jejich albu s fotografiemi, které obsahují naši společně prožitou světlou minulost, krásné období, kdy jsme manžel, já i dcery byli šťastní. Občas v tom albu možná zalistují, někdy mi pošlou SMS nebo zatelefonují, když je jim smutno, ale doopravdy smutno bývá většinou mně, když jdu kolem pokojíčku, který je stále plný jejich věcí, a já nemám odvahu ho vyklidit.

Jen oprašuji jejich psací stůl, krabice plné starých fotek a pohlednic, police s plyšáky, leštím rámy obrázků a přepírám staré polštáře, potahy na křeslech, záclony a jsem smutná, že ani jednu nemám u sebe a že je nemohu každý večer před spaním obejmout a dát jim pusku na dobrou noc, jako když byly malé.

Jen někdy, na pár dnů se spolu setkáme, zpravidla většinou na Velikonoce nebo na Vánoce, a v těch chvílích, kdy sedíme zase celá rodina u jednoho stolu, si říkám, jak nám život utíká mezi prsty a jak moc bych si přála, abych mohla vrátit alespoň na chvíli čas a našla obě holky zase na okamžik ještě školou povinné sedět nad domácími úkoly v pokojíčku.

Musím ten náš vzpomínkový rozhovor rozhodně ukončit. Stojím tu jen tak v županu s bosýma nohama, bráním se podvědomě dalším vzpomínkám a říkám pošťáče: „Na shledanou, omlouvám se, ale jdu dnes na oslavu narozenin kamarádky a musím se ještě učesat a koupit jí nějaký dárek.“ Chápe. Odchází s těžkou kabelou plnou účtů a reklamních letáků o dům dál.

Kde jsou ty doby, kdy jsem dostávala od kluků zamilovaná psaníčka? To už je fakt hodně, hodně dávno.

Takže bod číslo dvě: Vyfénovat si vlasy!

Fén jsem přece jen našla po dlouhém hledání v pokojíku dcer. Byl u krabice s fotkami. Po vyfénování vlasů a při pohledu do zrcadla jsem došla k závěru, že vypadám docela obstojně, a spokojeně jsem se pracovala k dalšímu bodu.

Bod číslo tři: Najít ve skříni něco na sebe!

Zjistila jsem, že mé krásné černobílé šaty, ve kterých vždy vypadám, že mám o pět kilogramů méně, mají flek na límci, tak jsem je hodila do koše se špinavým prádlem. Na praní jsem měla nachystané také své oblíbené lesklé, tmavě modré kalhoty a modré sako, které ze mě udělá vždy štíhlou modelku. Zjišťuji, že nemám nic pořádného na sebe. Že bych si zajela rychle ještě něco nového koupit?

Nemohu na sraz svých kamarádek dorazit přece v domácích šatech. (I když proveditelné by to bylo. Pokud si vezmu auto, mohu přijet i v zástěře.) Jenže sraz kamarádek je přece taky tak trochu o tom, abychom ty ostatní něčím ohromily a překvapily, nebo ne? Každá žena má ráda, když má na sobě aspoň jednu novou věc. I kdyby to měl být nový šátek!

Když pojedu autem do nejbližší obchodní galerie, jsem za hodinku zpátky. Bude lepší koupit si něco hezky barevného. V té černé, ve které věčně pobíhám v kavárně, vypadám moc smutná a utahaná.

Poslední dobou mám v šatníku opravdu dost tmavých věcí. Jsou sice lichotivé k mé plnoštíhlé postavě a zakryjí patřičné nedostatky v určitých partiích, ale vypadám v nich staře. Je třeba to prostě a jednoduše změnit. Je léto a letí květované sukně, žlutá, zelená, červená a oranžová, a svět je tak voňavý...

Jejda, dochází mi parfém! Tak ten si dneska asi nekoupím, ale musím se prodrat mezi davem někam k dámské módě.

Zašla jsem do obchodní galerie Corso a rozhodla se vyzkoušet si letní šaty. Bohužel mně byly malé. Vyzkoušela jsem si taky další jiného střihu, tentokrát světle modré, propínací, ale zase jsem se do nich nevešla. Letos vytvořili návrháři, podle mého názoru, samé divné, příliš upnuté modely. Všechno je mi malé přes ramena a hlavně přes břicho. A taky přes prsa. Nedopnula jsem tři horní knoflíčky. To je hrůza!

Když už jsem zkoušela třetí šaty, tentokrát zářivě oranžové s černými květy, podívala se na mě prodavačka odměřeně a trochu ironicky pronesla: „Velikost, kterou máte vy, tady bohužel nevedeme. Toto je oddělení spíše pro mladé, napadlo mě, jestli byste neměla zvolit raději jiný obchod.“ Řekla to sice velmi zdvořile a s úsměvem, ale byl tam cítit tón ironie a výsměchu.

Cítila jsem se, jako by mi někdo řekl: Jsi tlustá jako prase! Koukej odsud vypadnout!

Když jsem jí z kabinky podávala všechny šaty, do kterých jsem se nevešla, a nasoukala jsem se zpátky do svého černého trika a džinsů, potutelně se na mě usmála a začala skládat jakési modré průhledné šály do malých barevných sáčků.

Paní, která si něco zkoušela ve vedlejší kabině (odhaduji tak čerstvá třicátnice – na rozdíl ode mne velmi štíhlá, až podvyživená), zvědavě vykukla zpoza závěsu, aby se podívala na tu tlustoprdku, která si chtěla koupit módní šaty pro třicítky.

Kde jsou ty časy, kdy jsem byla tak štíhlá, že jsem vypadala jako starší sestra svých dvou dcer?

Ano, byly skutečně doby, kdy jsem se vešla pohodlně do stejné velikosti riflí jako ony. Trička jsme si vzájemně půjčovaly a cítila jsem se skvěle.

Zašly jsme si spolu často na limonádu a na káfičko, smály se, vyprávěly si, co bylo ve škole a v práci, a pak jsme všechny jely dvakrát týdně na tenis. Najednou se to změnilo. Dcery si našly okruh svých známých, jedna se vdala a přestěhovala za svým mužem do Londýna, druhá odjela pracovat na univerzitu do Prahy jako asistentka a já zůstala v bytě s manželem sama. Přestala jsem chodit na tenis. Přestala jsem chodit do bazénu, butiků, na výlety. Nechodím už nikam. Samotnou mě to nějak nebaví.

Manžel sedí každý večer u počítače a já, když přijdu ze své kavárny po desáté večer domů a nemohu usnout, sedím pro změnu u televize, která mě milosrdně uspí. Oba pak často chodíme navečer k ledniče a zajídáme smutek z toho, že nás dcery opustily a zůstali jsme sami. A to se podepsalo určitě i na mé postavě.

Manžela na tenis jít nedonutím od té doby, co spadl před rokem na lyžích a skončil v nemocnici. Díky tomu úrazu má stále problémy s kolenem. Na procházky do lesa se mi samotné nechce, běhat na hřišti za domem bez dcer mi připadá hloupé, nějakou dobu jsem chodila do posilovny, ale bylo to dost drahé a náročné na čas. A pak taky, když je vám hodně přes čtyřicet, docela tam mezi mladými razíte a je vám trapně. Takže to současné období, kdy jsme s mužem zůstali trčet sami uprostřed dobrot a pečených štrůdlů, kterými zaháníme smutek ze samoty a zabíjíme volný čas, se podepsalo na mé figuře. Ano, musím si to konečně přiznat: Přibrala jsem.

Měla bych si najít jiné obchody! Léta přibývají a nahoru jde i váha. I když se člověk snaží sebevíc a někdy se trápí pár dnů hladu, vaří si rýžová zrnka a prokládá to jogurtem, nebo zkouší různé „zaručené diety“ z časopisů a od kamarádek, tak kvůli všem těm stresům v práci stejně spolyká několik bonbonů a perníčků navíc, aby přežil všechny ty změny zákonů, zvyšování daní a intriky klientů. A taky – být majitelkou kavárny a neochutnat nové druhy zákusků, které vymyslela má cukrářka? Co bych to byla za šéfkou? No jasně. A tady máme výsledek: Už nemohu nakupovat v Corsu. Leda tak jen dárky pro dcery.

Jaké další obchody ještě znám? Přece nepůjdu někam do obchodu pro zákaznice s velikostí XXXL? Snad na tom ještě proboha nejsem tak špatně! Nebo bych si měla nechat šít věci u nějaké vyhlášené krejčovské nebo módní návrhářky? Ne, to nejde, tak moc zase nevydělávám. Zvláště v poslední době, co mi nějak ubylo hostů, když zrenovovali tu restauraci a penzion naproti. Přibyla mi konkurence a moje zisky klesly na polovinu.

Vstoupila jsem do prodejny značky Free and Happy. Prodavačka mě hlasitě pozdravila a usmála se. Vždyť jsem patřila ke stálým zákaznicím a jejich trička kupovala vždy po třech – pro sebe a dcery Ivu a Silvii. Teď jsem se měla tohoto potěšení vzdát? Vždyť přece zase nejsem tak tlustá, vždycky se přece nějaké hezké tričko dá najít. Třeba v pánském oddělení.

Ale pánská trika zase ženám tak moc dobře nesedí v ramenou a jsou s velkými nápisy. Ty malé působí tak krásně decentně a firma navíc hlásá v propagačních materiálech, že část peněz z prodeje dávají na ekologické projekty. To se mi líbí. Vždycky jsem měla dobrý pocit, že tím, když si kupuji drahé triko z prodejny Free and Happy, dělám něco užitečného pro životní prostředí, že tak nějak svou troškou přispívám na něco ušlechtilého a správného.

Jejich sportovní trička mají nádherně jásavé barvy. Byla jsem nadšená, když jsem objevila přesně takovou žlutou, která by se mi hodila k mé černé sukni. Bohužel tuhle barvu měli už jen ve velikosti M, neboli medium, ve které jsem vypadala jako naditá klobáska. Takže změna. Musím najít tričko ve své velikosti.

Velikost trika, do které jsem se vešla, byla pouze XL, a tu měli zase jen v barvě černé, kterou jsem původně nechtěla. Ale co naplat. Přehodnotila jsem situaci a usoudila, že v černé budu vypadat stejně nejštíhleji.

Promýšlela jsem, co si k tričku vezmu, a napadla mě bílá sukně a bílý šátek s černými puntíky. Kombinace černé s bílou nikdy nikoho neurazí a vypadá vždy elegantně.

Žádné květinové vzory se konat nebudou. Žádná oranžová, žádná zelená, ani žlutá. Zase půjdu v černé! Ach jo, co se dá dělat.

Nejraději bych si koupila ještě novou kabelku, protože ta moje stará má už ošoupané ucho, ale jsou všechny moc drahé. Počkám si, až je budou nabízet ve slevě. (Jenže tyhle se slev nedočkají. Vypadají totiž dost dobře. Jsou vážně tak krásné, že se určitě vyprodají i za tak drahé peníze.)

Peníze! Kampak jsem je dala? V peněžence už nemám skoro žádné. Ještě že mám kreditní kartu se společným účtem, kterou jsme si s manželem pořídili.

I když jsem majitelkou kavárny, nemohu si dovolit vzít si ze svých příjmů více peněz, protože bych neměla za chvíli na suroviny, na pronájem restaurace a na platy zaměstnanců. Navíc všechno poslední dobou tak příšerně zdražilo!

Kdybychom si my ženy chtěly vždycky koupit všechno to, co potřebujeme a co se nám líbí, tak bychom se svými příjmy nikdy nevyšly. A což teprve, kdybychom chtěly chodit pravidelně na kávičku, do kina, do divadla či na koncerty? Nebo si zaplavat do krytého bazénu a pak zajít dvakrát týdně do fitcentra, na masáž a na pedikúru, nebo třeba do kurzů keramiky a jógy? Tak to by nám za chvíli nezbylo ani na jídlo.

Jídlo! Musím se stavit ještě v samoobsluze a když už mám u sebe tu kreditku, tak zaplatím na poště i nájem za náš byt. Ve chvíli, kdy člověk uhradí také platby za teplo, telefon a elektřinu, si už zase připadá velmi chudobně. Takže pokud mám k dispozici na kartě ještě nějaké peníze, musím nakoupit vše potřebné, protože až je tam mít nebudu, nebude logicky za co nakupovat.

Do košíku kromě těstovin putoval ještě sýr, víno, dvě mléčné čokolády a dva balíčky solených chipsů. Jsou sice nezdravé, ale tak lahodné...

Jo, a co dám oslavenkyni? Nikdy jsem nebyla dost dobrá ve vymýšlení dárků. Tak co jí jenom mám vybrat? Namáhat se s nakupováním oblečení nebo doplňků – na to už nemám sílu ani čas. Navíc se člověk nikdy netrefí do vkusu darovaného.

A nevím ani, jakou barvu má nejraději. Musím něco vymyslet! Tak rychle, už mi do pěti hodin moc času nezbyvá! Musím vybrat něco originálního! Marně se proháním s košíkem mezi regály v supermarketu a pochoduji mezi domácimi a sportovními potřebami. Nic mě zatím nezaujalo.

Což takhle koupit jí kvalitní koňak? Ano, to je nápad. Ten se hodí vždycky, a je to dobrý, vkusný, hodnotný a přitom neutrální dárek. A kdyby Sandře došlo pití, tak ho může na oslavě s námi otevřít a užijeme si ho všechny. Teda kromě Petry. Ta má potíže se žaludkem, i když kvalitní koňak – ten nikdy nikomu žaludek nezkazil, co myslíte? Tedy samozřejmě, když se pije s mírou.

Věci jsem naházela do pojízdného nákupního vozíku, zaplatila jsem je a odvezla na parkoviště k autu. Před dům jsem dojela v 16 hodin, doma se rychle převlékla, přemístila nákup do ledničky a do spíže, zabalila koňak do květovaného papíru a ozdobila ho červenou mašlí. Auto jsem nechala doma. Minule jsem si ho vzala a musela jsem sedět jen u kávy a přihlížet, jak se kámošky opíjejí. Dneska si tu oslavu vychutnám se vším všudy. Pojedu autobusem.

2

Dárky pro Sandru

Mé bývalé spolužačky vypadaly skvěle, zvláště Táňa. Má totiž manžela, co se živí už delší dobu jako makléř. Na burze vydělává dost peněz, kromě toho má ještě další aktivity v realitách, takže Táňa nemusela už po svatbě nikdy pracovat. Byla doma a jenom četla a kouřila své oblíbené luxusní cigarety, případně chodila střídavě ke kosmetičce, kadeřnici, na masáž, do bazénu nebo do fitcentra a vozila autem na kroužky své dvě malé děti, které si pořídili s mužem až v pozdějším věku. Do té doby se věnovali sami sobě a taky hodně cestovali. Když se jí kdokoli zeptal, zda má čas na schůzku, vytáhla vždy nonšalantně svůj zelený diář v kožených deskách, noblesně jím několikrát obřadně zalistovala a schválně řekla, že ten den, kdy si s ní někdo chtěl naplánovat schůzku, je už „zabukovaná“, což znamenalo – zadaná. Slyšela to u kamarádky z Ameriky, která už neuměla moc česky, ale jí to slovo zalahodilo, tak ho často používala. Připadalo jí světové. Zabukované mohly být například letenky, hotel nebo cokoliv jiného, ale Táně se ten termín natolik zalíbil, že ho používala skutečně velmi často, aby tak dala najevo, že je velmi zaneprázdněná žena.

U Táni jsme si na to všechny zvykly. Ostatním mohla opravdu připadat jako časově velmi vytížená moderní žena

úspěšného muže, kterému sem tam pomohla s reklamní kampaní. Taky tu a tam doma uspořádala pro manželovu firmu párty pro bohaté lidi, kterým se její manžel staral o akcie a jiné finanční záležitosti. Zbytek týdne pečovala o rodinu a starala se o jejich nový dům a zahradu. Hezké povinnosti.

Táňa byla „zabukovaná“ často.

„Je mi líto, ale ten den vážně přijít nemohu,“ řekla vždycky a podívala se významně do diáře a pak na toho, kdo si s ní chtěl schůzku sjednat. Jednou se to stalo i mně. Podívala se do svého notesu a řekla, že je v pátek zabukovaná. Tak jsem se jí zeptala, co má tak důležitého, že nemůže přijít na naše pravidelné holčičí setkání, a ona mi odpověděla: „Ten den jsem objednaná ke kosmetičce a na masáž.“

Připadalo mi to legrační a trochu marnivé, ale Táňa takhle skutečně žila. Ano, žila jen pro fitcentra, bazény, solária, kadeřnice, kosmetičky, pro své oblíbené knihy a pro svého manžela a děti. Její kariéra ji nikdy nezajímala, protože sama nevěděla, co by vlastně chtěla dělat a nebavilo ji nic extra, takže sňatek s Petrem hned po promoci na Vysoké škole báňské pro ni byl velmi šťastným rozhodnutím.

Jediné, co ji bavilo, bylo přemýšlet o tom, za co utratí Petrovy peníze, kterých měla k dispozici opravdu dost. Často také investovali do pozemků, do nějaké té chaty, nebo nového auta či bytu, který pak rychle pronajali, nebo ho zase naopak prodali někomu jinému za výhodnou cenu. Táňa v podstatě nikdy nezažila ekonomickou krizi jako my. Nám ostatním naháněla strach nejen nedo-

statkem financí, ale také propouštěním z práce. Nikdy nemusela šetřit nebo si něco odpírat. Proto vypadá stále tak mladě a spokojeně. Je to tím, že nikdy neměla žádné velké existenční starosti. A navíc – děti měla, až když se sama rozhodla, že bude konečně matkou. Vysadila antikoncepci a rozhodla se obětovat své břicho k tomu, aby svému muži porodila dědice. A podařilo se jí to. Maminkou se stala ve svých čtyřiceti. Taky, až sama chtěla. A narodila se jí rovnou dvojčata. Kluk a holka. Paráda! Táňa je vlastně naše nejšťastnější a nejkrásnější kamarádka. A víte proč? Protože si umí užívat života a nikam nespěchá. Táňa vypadá opravdu úžasně.

Trochu jsem jí záviděla, ale Táňa byla milá a sem tam mi nachystala překvapení, to když mi tu a tam věnovala některou ze svých přečtených knih, a dovedla se taky rozdělit se mnou i o své požitky – občas mě vzala na svou zlatou VIP permanentku do bazénu či na masáž, takže jsem nemusela nic platit. Člověka to potěší, zvláště v dnešní době, kdy doma musíte obracet každou korunu.

Když jsem přišla k Sandře, spolužačky ocenily mé černobílé elegantní oblečení i perleťově bílé náušnice a korále, které jsem doma našla v zásuvce. Oblečení vypadalo zajímavě, vzala jsem si totiž ještě své černé sako, které mi dcera Iva vloni dovezla z Londýna. Připadala jsem si v něm štíhlejší než ve skutečnosti jsem.

U Sandry jsme si všechny vzájemně pochválily vlasy, šaty, korálky i nové řetízky a prstýnky, popřály oslavenkyni všechno nejlepší a předaly jsme jí dárky. Dostala plno květin a taky kosmetiky (kdo má pořád něco nového

vymýšlet), s dárkem si dělala hlavu snad jen Táňa, která Sandře koupila čtyři nové romány a jednu knihu sci-fi.

„No páni, zase mám na rok co číst!“ zasmála se Sandra.

„Na rok, jo? Tak tohle já mám tak na týden,“ ozvala se Táňa, sedla si do houpacího křesla a hrábla do bramborových lupínků.

„No jo, Táňo, ty jsi úplný knihomol, s tebou se nikdo nemůže srovnávat,“ pronesla Marcela a zeptala se, jestli si může zakouřit na balkoně. Chtěla jsem jít s ní, protože kromě toho, že jsme chodily na gymplu do stejné třídy, seděly jsme spolu ještě i devět let na základní škole v jedné lavici, takže bylo vždy o čem povídat a na co vzpomínat, ale vzhledem k tomu, že bych už konečně ráda definitivně kouřit přestala, tak jsem nakonec schůzce s nikotinem odolala a nechala si nalít raději skleničku ginu s tonikem.

Na téhle oslavě bylo vážně z čeho vybírat. Sandra si dala opravdu záležet. Nejdříve jsem nevěděla, co budu celý večer pít, protože výběr byl opravdu pestrý, ale nakonec jsem se rozhodla žádný další alkohol neochutnávat a u ginu s tonikem raději zůstat po celý večer. Jenom nic proboha nemíchat, aby mi nakonec zítra nebylo špatně.

Dalším dárečkem byla má láhev koňaku a po ní Sandra rozbalila balíček, ve kterém bylo nádherné, červené sexy prádlo.

„No ne, od koho to mám?“ divila se Sandra a usmívala se jako sluníčko.

„To ti posílá můj bratr,“ řekla Petra. „A k tomu ještě tohle víno.“

Na vínu byl na malé kartičce s obrázkem růže nápis:

*Ženy zrají jako víno. Vše nejlepší k narozeninám.
Rád bych Tě někdy zase viděl.*

„No jo, tak to je výzva,“ zasmála se Táňa. „Třeba tě v tom prádle bude chtít vidět, a nejen to...“

Sandra si vyndala prádlo z krabičky, zasněně si ho přiložila k tělu a jemně ho objala. Bylo nádherně jemné, saténové s krajkami a mašličkami. Podprsenka i kalhotky přímo zářily. Miki byl na gymplu její první láskou, ale nakonec si vzala někoho jiného. Teď je rozvedená a on taky. Řekla nám, že se často náhodně potkávají v jazykové škole, sem tam v supermarketu nebo v lékárně, jednou ji pozval na kávu, pak do bazénu, slibují si už dlouho, že spolu někam zajdou... Ale ten balíček ji vážně překvapil. Skoro šokoval. A zdá se, že jí prádlo bude fakt slušet. Má ji v oku. Tohle bude vážně výzva! Měla by mu za ten dárek poděkovat.

Sandra vzala do ruky mobil, zašla na chvíli do vedlejšího pokoje a rychle vyťukala jeho číslo. Zaslechly jsme jen: „Díky za dárek.“ Pak spolu prohodili ještě několik vět. Holky si mezitím sedly ke stolu a ona dala na dálku pokyn, abychom si nalily šampaňské, brandy nebo gin a pustily se do jednohubek. S přivřenými víčky hovořila do telefonu a divně špulila ústa, přitom si pořád pohrávala s pramínky vlasů – podle řeči těla jasně dávala najevo, že má o Petřina bráchu zájem. Telefonovala asi ještě pět minut, pak si poznamenala do notýsku zřejmě datum příští schůzky s Mikiem a tak nějak šťastně se usmála. Přišla si s námi přituknout, sedla si vedle mě a vypadala spokojeně. Trochu se napila šampaňského, zase se pousmála, opět vytáhla a pak

schovala prádlo do krabičky a znovu přivřela oči. Kdyby byla kočkou, určitě by teď na chvilku předla blahem.

„Měla jsi ho pozvat taky, byla by legrace,“ zasmála se Marcela.

„Ne, to by se nehodilo, chtěla jsem tu oslavu pojmout jako dámskou jízdu.

Prostě bez chlapů,“ pronesla Sandra rozhodně.

„Jo, to je správné. Jako vždycky. Mně se to takhle líbí. Víte samy, že jsme se v prvéku kvůli klukům jednou pohádaly. A to nestojí za to. Dámy, měly bychom si někdy zajet zase k nám na chatu, chodit jen tak, nenamalované, plavat v řece, pít víno,“ zasnila se Petra, která se denně musí do práce líčit, protože pracuje jako moderátorka televizního zpravodajství.

„Nenamalované? Neblázni! To je v našem věku už skoro trestný čin, vždyť bychom někoho mohly vyděsit!“ ozvala se Marcela.

„Náhodou já se nemaluju, dělám si jen oční linky a na pusku si dávám rtěnku. Nějaký pudrový mejkap bych na obličej nesnesla,“ zavrtěla hlavou Hanka.

„Pojďme si ještě nalít,“ vybídla Sandra všechny přítomné a pozvedla skleničku. „Za chvilku mám pro vás překvapení – narozeninový dort, který jsem pekla sama.“

„Ty a pekla? Vždyť ty nepečeš ani vánoční cukroví..., a teď tohle.“ Všechny jsme se divily a netrpělivě očekávaly, jak bude dortík vypadat.

„No právě, tohle je to překvapení. Neviděla jsem se s některými z vás skoro rok. Minulé narozeniny mi Táňa věnovala jakousi poukázku ke kartářce a jedna z vás mi dala báječnou kuchařskou knihu – něco jako *Varíme a pečeme s fantazií*. A teď dávejte dobrý pozor! Ta kartářka

mi předpověděla, že budu tenhle rok dělat věci, které jsem v životě nikdy nedělala. A já pořád přemýšlela, co to bude. Bála jsem se, že mě v bance někam přeřadí na jinou pobočku, nebo že budu mít nějakou vážnou nemoc, autonehodu nebo tak... Žila jsem tak odporně puritánsky. Nikam jsem raději nechodila a nejela ani na dovolenou, aby se mi nic nestalo. Pořád jsem jenom seděla za přepážkou v bance. Neznala jsem nic než práci, telefonování, schůzky s klienty a počítání peněz. No, a najednou je to všechno jinak. Banka se potápí, před půl rokem poprvé propouštěli, a já dostala před třemi měsíci taky výpověď a docela slušné odstupné. Práci si samozřejmě hledám, ale užívám si teď chvílku té vnitřní svobody. A víte, jak moc mě uklidňuje například vaření? Udělala jsem si z něj své nové hobby a úplně mě to pohltilo. Zjistila jsem, že například pečení cukroví je báječný relax a uvařit pravou svíčkovou na smetaně s domácím knedlíkem je extáze, prostě radost! Já na vaření neměla celý život čas a nevěděla jsem, že je ve mně skrytý talent na tyhle věci. Byla jsem vždycky tak unavená a vyčerpaná, když jsem přišla z banky. Neměla jsem žádnou energii ani na uklízení obyčejných věcí, natož na vaření. Stačila jsem jenom tak akorát vytáhnout věci z mrazáku a dát je narychlo ohřát do mikrovlnky, nebo jsem si jen ve spěchu zašla na jídlo do blízkého bistra. Pak nám v práci zkrátili přestávku na oběd a neměla jsem čas zajít si už ani tam. Za chvíli bych vypadala z těch grilovaných kuřecích křidélek, dipů a hamburgerů jako koule. Dobře, že mě propustili.“

„Tak to jsi jediná, která na propouštění nenadává,“ zasmála se Hanka.